

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ivana Turudića, kao predsjednika vijeća te Tanje Pavelin Borzić i Jasne Galešić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivane Bujas kao zapisničara, u postupku izvršenja europskog uhidbenog naloga izdanog od Generalnog saveznog tužitelja pri Saveznom sudu, Savezna Republika Njemačka, broj 3BJs 25/05-2(4) od 28. rujna 2005., protiv tražene osobe J. P., radi vođenja kaznenog postupka, zbog počinjenja kaznenog djela iz članka 211. u vezi članka 27. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke, u prisutnosti tražene osobe osobno uz branitelja A.N., odvjetnika iz Zagreba te zamjenice Županijskog državnog odvjetnika D. P., odlučujući o predaji tražene osobe i mjerama opreza, na ročištu održanom dana 8. siječnja 2014.,

riješio je

I. Na temelju članka 29. stavak 4. i 5. Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije („Narodne novine“ 91/10., 81/13.,124/13. – dalje u tekstu ZPSKS-EU)

ODOBRAVA SE PREDAJA

J. P. (alias TOMO NOVAKOVIĆ), sin S., rođenog u L. N. S. s prebivalištem u Z., adresa P., državljanina R H, bio u istražnom zatvoru radi predaje na temelju rješenja suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj Kir-1/14 od dana 01. siječnja 2014., u vremenskom periodu od 01. siječnja 2014. do 3. siječnja 2014.,

S. R. Nj. na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog od Generalnog saveznog tužitelja pri Saveznom sudu, S.R.NJ. broj 3BJs 25/05-2(4) od 28. rujna 2005., protiv tražene osobe J. P., radi vođenja kaznenog postupka, zbog počinjenja kaznenog djela iz članka 211. u vezi članka 27. Kaznenog zakona S R Nj, na način da je pomogao u ubojstvu dosad nepoznatim počiniteljima, dana 28. srpnja 1983. kada je bio ubijen jugoslavenski državljanin S. Đ. u W, u garaži koja se upotrebljavala kao tiskara, sa više hitaca i udarcem u glavu, a bio likvidiran po nalogu bivše tajne službe SDS, zbog njegove kritike tadašnjeg političkog rukovodstva bivše J.. Okrivljenik je kao službenik SDS-a bivše jugoslavenske tajne službe, a u glavnoj djelatnosti od 1975. bio vodeći časnik K. P. protiv koga se vodi odvojeni kazneni postupak, a koji je po nalogu okrivljenika istome kratko prije događaja tijekom sastanka sa okrivljenikom u B, predao duplikat ključa prostorije tiskare u W i obavijestio ga, ili po uputi istoga same činioce, o vjerojatnom dolasku Đ. na mjesto zločina prije podne 28. srpnja 1983. Nakon što su počinitelji dobili duplikat ključa od okrivljenika ili uz njegovo znanje i pristanak od do sada nepoznatih trećih osoba, oni su imali neopažen i slobodan pristup u prostorije tiskare i tamo vrebali u zasjedi nepripremljenog Đ.

Tražena osoba J. P. pristao je da nakon okončanja kaznenog postupka bude vraćen u R H radi izdržavanja izrečene kazne te uzimajući u obzir načelo specijalnosti, predaja se odobrava pod sljedećim uvjetima:

- da se bez dopuštenja R H protiv J. P. ne smije voditi kazneni postupak niti izvršiti kazna zatvora za drugo kazneno djelo počinjeno prije predaje

- da bez dopuštenja R H ne smije biti predan drugoj državi članici radi vođenja kaznenog postupka ili izvršenja kazne zatvora za djela počinjena prije predaje

- da bez dopuštenja R H ne smije biti izručen trećoj državi zbog kaznenog progona ili izvršenja kazne zatvora za djela počinjena prije predaje

- da nakon pravomoćnosti odluke o kaznenoj sankciji bude vraćen u R H radi izvršenja kaznene sankcije

II. Na temelju članka 26. stavak 3. Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima sa državama članicama EU („Narodne novine“ 91/10., 81/13., 124/13 – dalje u tekstu ZPSKS-EU) u vezi članka 98. stavak 2. točka 1. i 7. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13 -dalje – ZKP/08) prema traženoj osobi J. P. **produljuju se mjere opreza:**

-ZABRANA NAPUŠTANJA BORAVIŠTA kojom se traženoj osobi J. P. nalaže zabrana napuštanja područja Grada Zagreba i

-PRIVREMENO ODUZIMANJE PUTNE ISPRAVE I OSOBNE ISKAZNICE i to putne isprave na ime tražene osobe: J. P., OIB:, sin S., rođen, državljanin RH, s prebivalištem u Z, te osobne iskaznice broj, izdane od Policijske uprave zagrebačke, a istom mjerom se ujedno zabranjuje i izdavanje putne isprave traženoj osobi.

Na temelju članka 98. stavak 1. ZKP/08 tražena osoba J. P. upozorava se da će mu se u slučaju nepridržavanja izrečenih mjera iste zamijeniti istražnim zatvorom.

III. Na temelju članka 35. stavak 1. ZPSKS-EU predaju tražene osobe J. P. nadležnim tijelima S R Nj izvršit će Ured S.I.Re.N.E. Ministarstva unutarnjih poslova R H.

Obrazloženje

Sudac istrage ovoga suda dostavio je vijeću spis na odluku o predaji tražene osobe J. P., jer tražena osoba nije pristala na predaju Saveznoj Republici Njemačkoj u postupku izvršenja europskog uhidbenog naloga izdanog od Generalnog saveznog tužitelja pri Saveznom sudu, Savezna Republika Njemačka, broj 3BJs 25/05-2(4) od 28. rujna 2005., protiv tražene osobe J. P., radi vođenja kaznenog postupka, zbog počinjenja kaznenog djela iz članka 27. i članka 211. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke.

Dana 8. siječnja 2014., održana je sjednica vijeća, sukladno članku 24. b ZPSKS-EU, na koju su pristupili zamjenica Županijskog državnog odvjetnika D.P., branitelj tražene osobe A. N., odvjetnik iz Zagreba i tražena osoba J. P., osobno.

Na temelju utvrđenih osobnih podataka i dokumentacije koja se nalazi u spisu, kao i iskaza tražene osobe, utvrđeno je da je J. P. (alias Tomo Novaković) tražena osoba prema europskom uhidbenom nalogu izdanog od Generalnog saveznog tužitelja pri Saveznom sudu, Savezna Republika Njemačka, broj 3BJs 25/05-2(4) od 28. rujna 2005.

Zamjenica županijskog državnog odvjetnika, D. P., navela je da je u ovom postupku u dvostrukoj ulozi jer zastupa državu izdavanja naloga odnosno tužitelja te države pa je dužna poduzimati radnje određene u zakonu kao zastupnik te države, ali je istodobno kao državni odvjetnik RH dužna poštovati Ustav i zakone RH koji je obvezuju da poduzima radnje za zaštitu zakonitosti. Kao zastupnik države izdavanja europskog uhidbenog naloga smatra da je nalog izdan u skladu sa Okvirnom odlukom i sastavljen sukladno članku 18. ZPSKS-EU te da su ispunjeni kako opći tako i posebni uvjeti za postupanje prema nalogu pa je sukladno članku 24.b stavak 5. ZPSKS-EU ovlaštena predložiti jedino priznavanje i izvršenje naloga, prepuštajući pritom sudu da prije donošenje odluke kao prethodno pitanje riješi je li nastupila zastara kaznenog progona kao obvezan razlog za odbijanje naloga i je li ispunjen fakultativni razlog za odbijanje naloga zato što je nadležno pravosudno tijelo u RH odlučilo da neće pokrenuti kazneni postupak za djelo za koje je izdan europski uhidbeni nalog

Kao državni odvjetnik RH dužna je i sama preispitati i postojanje pretpostavki koje se tiču uvjeta za predaju tražene osobe sukladno članku 20. i 21. ZPSKS-EU. U toj ulozi smatra da je prema zakonu RH još 1998. godine nastupila zastara kaznenog progona za kazneno djelo za koje je izdan europski uhidbeni nalog, jer se radi o pomaganju u počinjenju kaznenog djela ubojstva iz članka 34. stavak 1. i 2. točka 4. Krivičnog zakona Republike Hrvatske u vezi članka 24. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, kao najblažeg zakona za okrivljenika. To znači da se od tada za navedeno kazneno djelo protiv Josipa Perkovića u RH više nije mogao pokrenuti kazneni progon. Potkrjepljujući svoj stav o nastupu zastare kaznenog progona priložila je u spis mišljenje. prof. dr. sc. Davora Derenčinovića, predstojnika katedre za kazneno pravo Pravnog fakulteta u Zagrebu od 21.10.2013.

Nadalje, smatra da postoji i fakultativni razlog za odbijanje izvršenja naloga iz članka 21. stava 1. točka 1. ZPSKS-EU jer je Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu rješenjem broj KTV-120/97 od 14. srpnja 1997., zbog nepostojanja osnovane sumnje, odbacilo kaznenu prijavu Uprave sigurnosno informativne službe Ministarstva obrane RH, protiv J. P. podnesenu zbog kaznenog djela iz članka 34. stavak 1. i 2. KZRH u vezi članka 24. OKZRH počinjenog na način da bi kao operativni djelatnik i rukovoditelj bivše Službe državne sigurnosti RH u razdoblju od 15 godina tj. od 1975-1990. sudjelovao u organizaciji ubojstava hrvatskih emigranata u inozemstvu i to S. B., S. Đ. i N. Š., koristeći pri tom organizaciju radi vršenja ovih kaznenih djela.

Branitelj tražene osobe, odvjetnik A. N., naveo je tri razloga iz kojih se protivi izvršenju uhidbenog naloga. Prije svega istaknuo je da tražena osoba u SR Njemačkoj neće imati pošteno suđenje jer je temelj za izdavanje tjeralice i naloga bio postupak protiv K. P. koji je u SR Njemačkoj pravomoćno osuđen na doživotnu kaznu zatvora zbog pomaganja u ubojstvu S. Đ., a cijela presuda suštinski je temeljena na lažnom iskazu bivšeg suradnika

Jugoslavenske službe sigurnosti V. S. čije je svjedočenje organizirano da bi se spasila optužnica. Kao drugi razlog za odbijanje predaje istaknuo je nastup zastare kaznenog progona prema domaćem pravu koji je kao obligatorni razlog odbijanja predaje propisan člankom 20. stavak 2. točka 7. ZPSKS-EU, dok u odluci državnog odvjetništva da neće pokrenuti kazneni postupak za djelo za koje je izdan uhidbeni nalog nalazi i treći razlog za odbijanje predaje koji je kao fakultativni razlog propisan člankom 21. stavak 1. točka 1. ZPSKS-EU. U odnosu na zastaru u bitnom navodi da je u konkretnom slučaju nastupila relativna zastara kaznenog progona 28. srpnja 1998. uzimajući pritom da je najblaži zakon za počinitelja u konkretnom slučaju zakon koji je vrijedio od 22.12.1990. do 28.2.1991. odnosno KZSRH jer u članku 35. stavak 2. propisuje kazneno djelo kvalificiranog ubojstva koje u potpunosti odgovara kaznenom djelu iz naloga, a za njega je propisana kazna najmanje 10 godina ili smrtna kazna. Budući da je Ustav u prosincu 1990. ukinuo smrtnu kaznu, a kazna zatvora od 20 godina je bila samo zamjenska kazna za smrtnu kaznu, to smatra da je ukidanjem smrtne kazne automatski ukinuta i kazna zatvora od 20 godina, pa je jasno da relativna zastara u konkretnom slučaju nastupa protekom 15 godina, odnosno 28. srpnja 1998 jer tijekom zastare nije bio prekinut odbačajem kaznene prijave protiv J. P. od strane Županijskog državnog odvjetništva. Nadalje, smatra pogrešnim stav Vrhovnog suda RH da se kod djela iz članka 10. ZPSKS-EU ne provjerava zastara zbog isključenja dvostruke kažnjivosti. U prilog te tvrdnje priložio je pravno mišljenje prof. dr. sc. Zlate Đurđević, i pozvao se na praksu Suda pravde EU navodeći da ista upućuje na provjeravanje zastare kod svih kaznenih djela, praksu Ustavnog suda SR Njemačke koji da je u svojim odlukama zauzeo stajalište da je zastara kaznenog progona razloga za odbijanje predaje te više odluka drugih država članica. Na kraju je predložio zastajanje sa ovim postupkom i traženje tumačenja prava Unije od Suda pravde EU ako kod ovog suda postoji dvojba o primjeni članka 20. stavka 2. točka 7. ZPSKS-EU.

Tražena osoba J. P. izjavio je da ne pristaje na predaju Saveznoj Republici Njemačkoj jer nije počinio kazneno djelo radi kojeg je izdan Europski uhidbeni nalog. Tvrdi da je cijeli prethodni postupak koji je vođen u Saveznoj Republici Njemačkoj baziran na iskazima V. S. koji je nakon prvostupanjske presude samoinicijativno izjavio kako je lažno svjedočio u tom postupku i njega lažno teretio kao i bivši djelatnik službe B. T. koji je također svoj lažni navod u međuvremenu demantirao, a postoji i izjava da ga ni K. P. nije teretio. Da neće imati pravičan postupak u Njemačkoj dokazuje činjenicom da je B. B., protiv kojega se vodio postupak u Njemačkoj, zahvaljujući svom imovnom stanju, uspio ishoditi odluku kojom se oslobađa svih optužbi i protiv njega je povučena raspisana međunarodna tjeratica, a izvjesni P. P. lažno se predstavlja u medijima kao bivši pripadnik SIS-a, iako to nije nikada bio, i prijeti mu da će pripomoći da bude osuđen na doživotni zatvor. Uz navedeno poziva se i na članke 20. i 21. ZPSKS-EU te upozorava da bi na eventualnom suđenju u Njemačkoj bio podvrgnut daleko širem saslušanju od onog vezanog uz ubojstvo Đ., a to prvenstveno radi činjenice što je bio pripadnik tajne službe do 1990. i nakon 1990. godine.

U odnosu na točku I. izreke rješenja

Prije svega, vijeće je utvrdilo da je Europski uhidbeni nalog protiv tražene osobe J. P. izdao Generalni savezni tužitelj pri Saveznom sudu, Savezna Republika Njemačka, pod brojem 3BJs 25/05-2(4) dana 28. rujna 2005., radi vođenja kaznenog postupka zbog počinjenja kaznenog djela sudjelovanja u organizaciji ubojstva iz članka 27. i članka 211. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke. Za kazneno djelo iz članka 211. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke, propisana je kazna doživotnog zatvora, dok članak 27. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke regulira pomaganje, koje predstavlja osnov za izricanje blaže kazne sukladno članku 49. istog zakona, ali ne manje od 3 godine.

Nadalje, utvrđeno je da je država izdavanja predmetno kazneno djelo označila u europskom uhidbenom nalogu kao djelo sa popisa kaznenih djela navedenih u članku 10. ZPSKS-EU (dalje u tekstu: Popis), alineja 14., pa stoga vijeće nije provjeravalo dvostruku kažnjivost predmetnog kaznenog djela, jer su kumulativno ispunjeni uvjeti iz članka 10. ZPSKS-EU.

Naime, odredba članka 10. ZPSKS-EU propisuje da ako je u državi izdavanja propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode u najdužem trajanju od tri godine ili više, a u slučaju priznanja strane novčane kazne bez obzira na visinu propisane kazne, nadležno pravosudno tijelo izvršit će zaprimljenu odluku stranih pravosudnih tijela iz članka 1. ZPSKS-EU bez provjeravanja dvostruke kažnjivosti za taksativno navedena kažnjiva djela, a među njima je pod alinejom 14 i kažnjivo djelo koje se uhidbenim nalogom stavlja na teret traženoj osobi.

Pritom Popis iz članka 10. ZPSKS-EU ne predviđa točno određena kaznena djela, već opisuje kategorije najtežih kaznenih djela. Stoga države članice pri izdavanju europskih uhidbenih naloga, kod opisa kaznenih djela koja potpadaju pod neku od kategorija djela sa Popisa, zbog različitih pravnih tradicija, zahtijevaju kratke i jasne opise događaja samo u svrhu utvrđenja da li se događaj može podvesti pod označenu kategoriju djela, bez navođenja točnog činjeničnog opisa iz optužnog akta. Nasuprot tome, kod izdavanja europskog uhidbenog naloga za ostala kaznena djela potrebno je navesti točan činjenični opis kaznenog djela iz optužnog akta upravo sa svrhom utvrđivanja identiteta norme, odnosno dvostruke kažnjivosti, koji je izrijeком isključen kod kaznenih djela sa Popisa.

Pravni pojam "dvostruka kažnjivost" u pravnoj teoriji definiran je kao institut međunarodnog prava koji je pri izručenju osiguravao uzajamnost u postupanju. Time je onemogućeno izručivanje osoba zbog počinjenja kaznenog djela koje u državi izvršenja nije bilo propisano njezinim kaznenim zakonodavstvom. Opseg dvostruke kažnjivosti različito je određen u međunarodnim ugovorima, ovisno o kazneno političkim shvaćanjima koja su bila podlogom tih ugovora. Pri tome je zamjetna tendencija njegovog ograničenja, a što je vidljivo iz Europske konvencije o međunarodnoj kaznenopravnoj pomoći iz 1959., koja institut napušta za „malu pomoć“, Konvencija o izručenju između država članica Europske unije od 27. IX. 1996., ga isključuje za sudjelovanja u zločinačkoj organizaciji ili dogovoru za počinjenje kaznenog djela i konačno Okvirna odluka Vijeća o europskom uhidbenom nalogu od 13. VI.2002. propisuje popis od 32 kategorije djela za koja je u državi izvršenja naloga isključeno ispitivanje postojanja dvostruke kažnjivosti.

Inače se pitanje postojanja dvostruke kažnjivosti rješava u trenutku odlučivanja o zamolbi strane države za pravnom pomoći. Pravna teorija primjenu i doseg dvostruke kažnjivosti u zamoljenoj državi dijeli u dva koraka.

U prvom se ispituje je li riječ o djelu koje je u trenutku odlučivanja o zamolbi strane države predviđeno u kaznenom zakonu kroz usporedbu njegovih bitnih obilježja odnosno neovisno o zakonskom opisu i pravnoj kvalifikaciji djela u zamolbi.

Drugi korak, čijem se ispitivanju pristupa tek po utvrđenju prvog, u sebi sadržava ispitivanje razloga isključenja protupravnosti, osobnih razloga isključenja kazne, sudbenost, nadležnost sudova države moliteljice, zastare i dr. Slijedom toga, bez utvrđivanja bitnih obilježja djela i prema domaćem pravu, nije moguće pristupiti ispitivanju drugog koraka, pa tako niti ispitati nastup zastare, a obzirom na to da je člankom 10. ZPSKS-EU izrijekom isključena provjera dvostruke kažnjivosti za djela iz Popisa.

O tome jasan stav iznosi i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci I KŽ-850/2012 gdje se navodi da je „identitet norme temeljna pretpostavka za ocjenu suda je li za određeno kazneno djelo, kako po pravu strane države tako i po domaćem pravu, nastupila zastara kaznenog progona odnosno zastara izvršenja kazne“. Iz navedenog jasno proizlazi da se bez provjeravanja dvostruke kažnjivosti, ne može ocijeniti o nastupu zastare za određeno kazneno djelo.

Slijedom gore navedenog, uzimajući u obzir da je za djela sa Popisa iz članka 10. ZPSKS-EU isključeno ispitivanje dvostruke kažnjivosti, vijeće prilikom odluke o predaji tražene osobe J. P., nije utvrđivalo dvostruku kažnjivost za inkriminirano kazneno djelo opisano europskim kaznenim nalogom kao djelo sa Popisa, jer bi takvim postupanjem postupilo protivno odredbi članka 10. ZPSKS-EU, kao specijalnoj odredbi kojom se regulira postupanje kod kategorija kaznenih djela sa Popisa. Stoga se, a sukladno i već izraženoj sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odlukama broj KŽ-eun-2/13 od 26. srpnja 2013., KŽ-eun-11/13 od 20. rujna 2013. i KŽ-eun-14/13 od 24. listopada 2013., nije ulazilo niti u utvrđivanje nastupa zastare kaznenog progona kao razloga iz članka 20. stavak 2. točka 7. ZPSKS-EU za odbijanje predaje.

Slijedom navedenog, vijeće je prigovore zastare i državnog odvjetništva i tražene osobe ocijenilo neosnovanima.

Neosnovanim je ocijenjen i prigovor tražene osobe da predaju valja odbiti prema članku 21. stavak 1. točka 1. ZPSKS-EU, jer je državno odvjetništvo odbacilo kaznenu prijavu protiv njega zbog kaznenog djela iz uhidbenog naloga i time odlučilo da za to djelo neće pokretati kazneni postupak..

Naime, članak 21. ZPSKS-EU propisuje razloge zbog kojih se može odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga, dakle radi se o fakultativnim razlozima za odbijanje, gdje sud rukovodeći se načelima učinkovite suradnje i svrhovitosti, uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog predmeta, donosi odluku ima li mjesta odbijanju predaje iz navedenih razloga. Tako činjenica što je 14. srpnja 1997. godine državni odvjetnik rješenjem odbacio kaznenu prijavu protiv J. P. zbog kaznenog djela kvalificiranog ubojstva počinjenog na štetu S. Đ. i dr. iz članka 34. stavka 1. i 2. Krivičnog zakona Republike Hrvatske, smatrajući da po provedenim izvidima nema osnovane sumnje za počinjenje kaznenog djela za koje je izdan i europski uhidbeni nalog, po stavu ovog vijeća po svom značaju i kvaliteti nije zapreka za predaju tražene osobe Saveznoj Republici Njemačkoj gdje je protiv tražene osobe u tijeku kazneni postupak zbog istog kaznenog djela.

Pritom valja imati na umu da se instrument međusobne pravosudne suradnje između država članica Europske unije, europski uhidbeni nalog, temelji na načelu međusobnog priznanja i visoke razine povjerenja između država članica, što u sebi sadržava pravnu obvezu i moralnu odgovornost nacionalnih sudova država izvršenja naloga da odobre predaju tražene

osobe, osim u slučaju postojanja malobrojnih i striktno propisanih razloga za odbijanje predaje.

Osim toga, odbijanjem predaje tražene osobe na temelju ovog fakultativnog razloga bio bi povrijeđen, na razini Europske unije, sustav vrijednosti zaštite temeljnih ljudskih prava i suzbijanja i sprječavanja teškog kriminaliteta jer se radi o teškom kaznenom djelu za koje je u državi izdavanja naloga zapriječena kazna doživotnog zatvora i čijim se sankcioniranjem štiti najviša vrednota društva – život čovjeka.

Ni navode tražene osobe da u Saveznoj Republici Njemačkoj neće imati pošteno suđenje, vijeće nije cijenilo osnovanima. To stoga što kazneni postupak koji je vođen protiv K. P. nije od važnosti za procjenu poštenog suđenja u odnosu na traženu osobu, a sam prigovor se suštinski bavi analizom i ocjenom dokaza u navedenom postupku.

Sama činjenica da se postupak protiv tražene osobe vodi pred sudom SR Njemačke, opravdava pretpostavku da ta zemlja kao razvijena članica EU poštuje temeljna prava i slobode čovjeka zajamčene Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Osim toga, u svrhu zaštite prava tražene osobe Europska komisija je radi osiguranja i garancije poštenog suđenja, prema standardima Europske unije o zaštiti prava osoba optuženih za počinjenje kaznenih djela, usvojila minimalna prava prema opće prihvaćenim pravilima Europske unije koja su sve države članice dužne poštovati i osigurati a to su: pravo na prijevod i tumača tijekom kaznenog postupka, pravo okrivljenika da bude upoznat da svojim pravima u postupku, pravo na branitelja i pravo uhićene osobe na komunikaciju sa članovima obitelji, uzimajući u obzir da se radi o SR Njemačkoj, kao zemlji čiji je ustavnopravni poredak uzor i temelj europske demokracije i njezine pravne stečevine, nema niti govora o sumnji na nepošteno suđenje, a što proizlazi i iz Svjetskog izvješća o konkurentnosti za 2008/09, po kojem je SR Njemačka svrstana na 4. mjesto u kategoriji: djelotvornost pravnog okvira, a Republika Hrvatska je u toj kategoriji zauzela 88. mjesto. To nedvojbeno ukazuje na važnost njemačkog modela u ostvarivanju sustava vladavine prava ne samo na europskoj nego i na svjetskoj razini.

Osim navedenog, Okvirna odluka o europskom uhićenom nalogu obvezuje države članice Europske unije na poštivanje članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koji regulira pravo na pošteno suđenje.

Razmatrajući taj prigovor tražene osobe, vijeće je uzelo u obzir i praksu Europskog suda za ljudska prava kojom je zauzeto pravno stajalište da traženoj osobi u zemlji izdavanja naloga, u svrhu odbijanja predaje iz istaknutog razloga mora prijetiti "flagrantna uskrata pravičnog suđenja" ("...a flagrant denial of a fair trial in the requesting country"). Nadalje, Europski sud je definirao "flagrantnu uskratu pravičnog suđenja" u predmetu Ahorugeze protiv Švedske (presuda, 27. listopada 2011., zahtjev br. 37075/09, §§ 114-115.) gdje se, između ostalog, navodi da flagrantna uskrata pravičnog suđenja nadilazi puke nepravilnosti ili nedostatke jamstava u postupku na raspravi kao one koje bi mogle dovesti do kršenja članka 6. Konvencije već se zahtijeva da su povrede načela pravičnog suđenja zajamčenog člankom 6. tako teške da poništavaju ili dokidaju samu bit prava zajamčenog tim člankom Konvencije. Vijeće je mišljenja da tražena osoba ni na koji način nije opravdala sumnju u mogućnost flagrantne uskrate pravičnog suđenja u SR Njemačkoj.

Slijedom navedenog, vijeće je i taj prigovor ocijenilo neosnovanim.

Uzimajući u obzir izvještaj Europske komisije od lipnja 2010. (Council 10630/1/10 PRESSE 161), vijeće je po službenoj dužnosti ispitalo razmjernost obzirom na duži protek vremena od počinjenja djela do zaprimanja europskog uhidbenog naloga. Pri tome je utvrđeno da su nadležna pravosudna tijela SR Njemačke mogla efikasno tražiti predaju tražene osobe od strane Republike Hrvatske tek njenim ulaskom u Europsku uniju 1. srpnja 2013. godine pri čemu, zbog vremenskog ograničenja ne postupanja po europskih uhidbenim nalogima izdanim za djela počinjena prije 7. kolovoza 2002. nije bilo moguće odlučivati o predaji sve do 1. siječnja 2014. sa kojim datumom je brisano iz ZPSKS-EU citirano vremensko ograničenje.

Pored toga, Savezna Republika Njemačka je u svrhu vođenja kaznenog postupka protiv osoba za koje smatra da su odgovorne za ubojstvo S. Đ. zatražila pružanje međunarodne pravne pomoći od nadležnih pravosudnih tijela Republike Hrvatske, dok postupak izručenja prema Zakonu o pružanju međunarodne pravne pomoći, koji se primjenjivao prema državama članicama EU do stupanja Republike Hrvatske u EU, nije dozvoljavao predaju vlastitih državljana. Slijedom navedenog, vijeće je ocijenilo da nije povrijeđena razmjernost u predmetnom postupku na štetu tražene osobe jer SR Njemačka do 1. siječnja 2014. godine nije bila u mogućnosti uspješno zahtijevati predaju J. P. radi vođenja kaznenog postupka tim više što se prema navodima činjeničnog opisa djela iz naloga radilo o političkom ubojstvu S. Đ. po nalogu bivše tajne službe SDS (Služba državne sigurnosti), zbog njegove kritike tadašnjeg političkog rukovodstva bivše Jugoslavije, pa je notorno da u bivšoj komunističkoj diktaturi nije niti postojala volja za procesuiranjem osobe koja je upravo i postupala prema volji vladajuće komunističke nomenklature zbog čega je i donesena Rezolucija Vijeća Europe o osudi komunističkih zločina (Strasbourg, 25. I. 2006.) Uzimajući u obzir da nepovjerenje prema drugim državama članicama EU, sporost birokracije i različitosti u pravnim sustavima pogoduje isključivo osobama koje se bave teškim kriminalitetom te da europski uhidbeni nalog pretpostavlja takvo međusobno povjerenje i predaju traženih osoba po nalogu druge države članice koja nadilazi državni suverenitet i dozvoljava svim državama članicama EU efikasnu borbu protiv kriminaliteta čime se stvara prostor mira i sigurnosti za sve građane Europske unije, vijeće je ocijenilo da u konkretnom slučaju težina i posljedice počinjenog djela opravdavaju posljedice izdavanja naloga.

Razmatrajući predmetni europski uhidbeni nalog kao i dokumentaciju u spisu te navode zamjenice državnog odvjetnika i tražene osobe, vijeće je utvrdilo da ne postoje razlozi za odbijanje odnosno odgodu predaje tražene osobe J. P., slijedom čega je odlučilo odobriti njegovu predaju, nadležnim tijelima Savezne Republike Njemačke.

Nadalje, a na temelju odredbe iz članka 22.a stavak 1. ZPSKS-EU, utvrđeno je da je tražena osoba J. P., državljanin Republike Hrvatske s prebivalištem na području Republike Hrvatske te da je pristao izdržavati eventualno izrečenu kaznenu sankciju u Republici Hrvatskoj, to je predaja tražene osobe uvjetovana i njezinim vraćanjem u Republiku Hrvatsku u slučaju izricanja sankcije u kaznenom postupku u Saveznoj Republici Njemačkoj, zbog kojeg se tražena osoba i predaje,

Uzimajući u obzir načelo specijalnosti propisano u odredbi članka 38. stavak 1. ZPSKS-EU, predaja je odobrena pod uvjetima da se protiv J. P., bez dopuštenja Republike Hrvatske, za djela počinjena prije predaje, ne smije voditi kazneni postupak niti izvršiti kazna zatvora za drugo kazneno djelo počinjeno prije predaje, da ne smije biti predan drugoj državi članici radi vođenja kaznenog postupka ili izvršenja kazne zatvora te da ne smije biti izručen

trećoj državi zbog kaznenog progona ili izvršenja kazne zatvora, pa je slijedom svega navedenog riješeno kao pod točkom I. izreke rješenja.

Pritom u odnosu na iznesene prigovore zamjenice Županijskog državnog odvjetništva i tražene osobe da je nastupila zastara kaznenog progona valja reći da oni i u slučaju kada bi bilo propisano ispitivanje dvostruke kažnjivosti i za kategorije kaznenih djela sa Popisa iz članka 10. ZPSKS-EU, a što konkretno nije slučaj, ne bi bili osnovani .

Naime, ispitujući bitna obilježja kaznenog djela, kao prvi korak dvostruke kažnjivosti, predmetno kazneno djelo iz članka 211. Kaznenog zakonika SR Njemačke, bi po stavu ovog vijeća bilo podvedeno pod kazneno djelo kvalificiranog ubojstva iz članka 35. stavak 2. alineja 1. Krivičnog zakona Socijalističke Republike Hrvatske („Narodne novine“ 25/77, 50/78, dalje KZSRH) tempore criminis, a ono ima pravni kontinuitet i u važećem Kaznenom zakonu („Narodne novine“, broj 125/11 i 144/12-u daljnjem tekstu:KZ/11).

Apsolutna zastara kaznenog progona tempore criminis bila je 50 godina, propisana člankom 95. KZSFRJ, dok naknadne izmjene kaznenog zakonodavstva nisu dovele do promjena u apsolutnoj zastari za predmetno kazneno djelo, sve do Kaznenog zakona koji je stupio na snagu 01.01.2013., koji je zastaru kaznenog progona za predmetno kazneno djelo propisao u visini 40 godina, te bi ona prema KZ/11 nastupila 2023.

Za kazneno djelo kvalificiranog ubojstva iz članka 35. stavak 2. alineja 1. KZSRH, u vrijeme počinjenja djela bila je propisana kazna zatvora od najmanje 10 godina ili smrtna kazna i kazna zatvora 20 godina na temelju Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije („Službeni list SFRJ“ br. 44/76, dalje KZSFRJ). Time je KZSFRJ omogućavao izricanje kazne zatvora od 20 godina za kaznena djela za koja je propisana smrtna kazna i za teške oblike kaznenih djela počinjenih sa umišljajem za koje je bila propisana kazna zatvora u trajanju do 15 godina, pa tako i za kazneno djelo odavanja državne tajne, krivotvorenja novca, znakova za vrijednost, izdavanje čeka bez pokrića, pljačke u službi, krađa oružja ili dijela borbenog sredstva, otmica zrakoplova i ugrožavanje sigurnosti leta.

Kazneno djelo ubojstva iz članka 35. KZSRH zvano je kapitalnim kaznenim djelom, na što je ukazivala činjenica da je za kvalificirani oblik ubojstva iz stavka 2. istog članka bila propisana smrtna kazna i mogućnost izricanja kazne zatvora od 20 godina unatoč zakonskom maksimumu od 15 godina, te time spada u najteže oblike kaznenih djela čije je zaštitno dobro ljudski život, koji je nasilno oduzet na okrutan i podmukao način, pa je stoga za to kazneno djelo kroz pravnu tradiciju i povijest hrvatskog kaznenog prava bila zapriječena najstroža kazna zatvora i time je imalo najdulje zastarne rokove.

Donošenjem Ustava RH 22.12.1990. ukida se smrtna kazna, pa za predmetno kazneno djelo više nije bilo moguće izreći tu kaznu, što ne znači da se za navedeno kazneno djelo u to vrijeme, nije mogla izreći kazna zatvora od 20 godina. Naime, ukidanjem smrtne kazne za kazneno djelo kvalificiranog ubojstva, to kazneno djelo nije prestalo biti jednim od najtežih kaznenih djela, a kazna zatvora od 20 godina se na temelju odredbe članka 38. stavak 2. i 3. KZSFRJ mogla izreći za kaznena djela za koja je propisana smrtna kazna, ali se isto tako i

mogla propisati za teške oblike kaznenih djela počinjenih sa umišljajem za koja je propisan zatvor u trajanju do 15 godina.

Krivični odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj dana 26. veljače 1992., zauzeo je pravno shvaćanje da se nakon donošenja Zakona o preuzimanju Zakona o krivičnom postupku od 26. lipnja 1991.g., članak 70. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku (taj propis, naime, obavezuje sud da osigura okrivljeniku branitelja već prilikom prvog ispitivanja tek ako se postupak vodi zbog krivičnog djela za koje se može izreći smrtna kazna, a ne i druge kazne, pa ni kazna zatvora u trajanju od 20 godina) ima interpretirati tako da okrivljenik mora imati branitelja već pri prvom ispitivanju ako se postupak vodi zbog krivičnog djela za koje se može izreći kazna zatvora u trajanju od 20 godina".

Stoga, stav je ovog vijeća da je zakone potrebno tumačiti u skladu sa intencijom zakonodavca (tako i VSRH u odluci KZZ 7/1993-3 od 14. srpnja 1993.), dakle, teleološki i u njihovoj cjelini i to na način, a sukladno i prethodno navedenom pravnom shvaćanju VSRH, da ukidanjem smrtne kazne, koja je i nadalje nominalno egzistirala u tada važećem Krivičnom zakonu SR Hrvatske (NN 25/77, 50/78, 25/84, 52/87, 43/89 i 8/90 dalje KZSRH) kao što je i egzistirala u članku 70. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku sve do njegovih izmjena u veljači 1991. (NN 9/91), da se ima interpretirati tako da zakonski okvir za kazneno djelo kvalificiranog ubojstva iz članka 35. stavak 2. KZSRH najmanje 10 godina ili 20 godina zatvora.

Naime, volja ustavotvorca uz ukidanje smrtne kazne nije bila i brisanje kazne zatvora od 20 godina, kao samostalne kazne, propisane u zasebnoj odredbi članka 38. KZSFRJ, dok je smrtna kazna bila regulirana člankom 37. KZSFRJ. To stoga što bi suprotnim tumačenjem intencija bila da se za kapitalna kaznena djela kao što je teško ubojstvo, ukidanjem smrtne kazne, kazna zatvora smanji na kaznu od najmanje 10 godina do maksimalno 15 godina, kao općeg maksimuma kazne zatvora, a koje tumačenje bi po prethodno navedenoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske KZZ 7/1993-3, značilo „pristati na zakonsku eksplikaciju defektnog propisa za kojeg se od početka zna da je defektan zbog redakcijske greške zakonskog teksta, a ne njegovog stvarnog sadržaja.“, a što bi dovelo do apsurdna da se npr. za kazneno djelo izdavanja čeka bez pokrića može izreći kazna zatvora od 20 godina, a za npr. za okrutno ubojstvo djeteta maksimalno 15 godina. Takvim pogrešnim tumačenjem izbrisala bi se razlika između kaznenog djela ubojstva i kvalificiranog ubojstva jer bi za oba djela bila zapriječena ista maksimalna kazna zatvora u trajanju 15 godina što zasigurno nije bio cilj ustavotvorca.

Navedeni stav potvrđuje i činjenica da je izmjenama KZSRH u veljači 1991.(NN 9/91), kako bi se isti uskladio sa ustavnim promjenama, smrtna kazna brisana te ostala kazna zatvora od najmanje 10 godina ili 20 godina kazne zatvora, a što upućuje na to da se kazna zatvora od 20 godina i prije izmjena mogla samostalno izreći neovisno od izricanja smrtne kazne. Pogotovo jer se radi o najtežem obliku kaznenog djela, a što je potvrdila i izmjena KZSFRJ odnosno Zakon o preuzimanju KZSFRJ od 21.lipnja 1991. koji je člankom 10, propisao da se kazna zatvora u trajanju od 20 godina može izreći samo za najteže oblike krivičnih djela.

Potrebno je naglasiti da je kazna zatvora od 20 godina mogla biti propisana i za teške oblike kaznenih djela počinjenih sa umišljajem za koje je propisana kazna od 15 godina, na temelju odredbe članka 38. stavak 3. KZSFRJ, što također potvrđuje prethodno navedeni stav da se kazna zatvora od 20 godina odnosi na najteže oblike kaznenih djela, kako one sa propisanom smrtnom kaznom, kao kapitalnim kaznenim djelima, tako i one sa zapriječenom maksimalnom kaznom zatvora od 15 godina, što je u suprotnosti sa navodima branitelja tražene osobe da je kazna od 20 godina bila isključivo "zamjenska kazna" za smrtnu kaznu.

Osim toga, pogrešni su i navodi zamjenice Županijskog državnog odvjetništva i tražene osobe i kada nastup relativna zastare ističu kao razlog za odbijanja predaje.

Tu valja spomenuti da izvori međunarodnog prava relevantni za izručenje (npr. *Schengen Convention Implementation Agreement* od 19. VI. 1990 i Konvencija od 27. IX. 1996. o izručenju između zemalja članica EU), predviđali su da se zastara ocjenjuje prema propisima države moliteljice, sa ciljem da se izbjegne odbijanje izručenja u zamoljenoj državi kratkim zastarnim rokovima i problematiziranje prema čijem pravu treba ocjenjivati nastup i prekid zastare.

Okvirna odluka o europskom uhidbenom nalogu u članku 4. stavak 4., propisuje nastup zastare prema domaćem pravu kada postoji nadležnost države izvršenja naloga kao fakultativni razlog za odbijanje predaje, dok je prema ZPSKS-EU taj razlog propisan kao obligatorni razlog odbijanja predaje, ali pritom valja imati na umu da je Okvirna odluka samo pravni instrument kojim je tradicionalno izručenje supstituirano sustavom predaje tražene osobe utemeljeno na poštivanju načela uzajamnog povjerenja i izvršavanja odluka pravosudnih tijela država članica Europske unije.

Hrvatsko zakonodavstvo je kod međunarodne pravne pomoći uzimalo u obzir nastup apsolutne, a ne relativne zastare kao razlog za obvezno odbijanje izručenja, a što potvrđuje odredba Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (Narodne novine broj 178/04: dalje ZOMPO) o obveznom odbijanju zamolbe za "malu" izvan ugovornu kaznenopravnu pomoć zbog "apsolutne zastare" kaznenog progona ili izvršenja kaznene sankcije "prema domaćem pravu" (članak 13. stavak 1. točka 3.), a niti ZPSKS-EU niti važeći Kazneni zakon, koji su stupili na snagu nakon ZOMP-a, a međusobno su usklađeni po tom pitanju, ne poznaju pojam relativne zastare, pa bi kod odluke o predaji, i kada bi se procjenjivala zastara, relevantan bio nastup samo apsolutne zastare.

Kao mjerodavno vrijeme za računanje zastare u praksi se uzima vrijeme podnošenja zahtjeva (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ-376/01-3 od 7. VI. 2001.), „jer strani sudovi, nakon izdavanja uhidbenog naloga i raspisivanja međunarodne tjeralice, nisu mogli poduzimati procesne radnje sve dok okrivljenik nije bio pronađen niti su mogli zatražiti njegovo izručenje“. Time bi po domaćem pravu nastup apsolutne zastare u trenutku podnošenja zahtjeva bio razlog za obvezno odbijanje izručenja.

Tako i Sporazum SFRJ i SR Njemačke o izručenju od 26. studenog 1970., predviđa da se prilikom ocjene o nastupu zastare kao relevantan trenutak uzima vrijeme primitka molbe, ali i da se kod utvrđivanja nastupa zastare uzima u obzir i zemlja izdavanja europskog uhidbenog naloga. Uzimajući u obzir članak 31. stavak 2. Okvirne odluke i činjenicu da je SR Njemačka iskoristila pravo iz navedenog članka i izjavila Komisiji i Vijeću da ostavlja na snazi i da će primjenjivati sve bilateralne ugovore koji reguliraju materiju Okvirne odluke, a

sukladno načelu međusobnog priznanja i povjerenja između zemalja članica te poštovanja obveza preuzetih bilateralnim ugovorom koje nisu u koliziji sa Okvirnom odlukom, a koja predmetnu okolnost nije regulirala, a niti je regulirana ZPSKS-EU. Stoga kako SR Njemačka nema zastaru za kazneno djelo teškog ubojstva, iako isto nije relevantno za ovu odluku, u predmetnom slučaju zastara nije nastupila uzimajući u obzir i zemlju izdavanja naloga u trenutku zaprimanja europskog uhidbenog naloga.

Uzimajući da je predmetni europski uhidbeni nalog izdan 19.05.2005., a zaprimljen u Republici Hrvatskoj 01.07.2013., s danom stupanja Hrvatske u Europsku uniju, to u trenutku zaprimanja europskog uhidbenog naloga pri nadležnom pravosudnom tijelu nije nastupila apsolutna zastara za kazneno djelo kvalificiranog ubojstva počinjeno 28.07.1983., a koja bi dakle predmetno nastupila 2023., kako je prethodno navedeno.

U odnosu na pravnu kvalifikaciju djela iz naloga prema izjavi zamjenice Županijskog državnog odvjetništva, koja djelo iz naloga pravno označava kao kazneno djelo iz članka 34. stavak 1. i 2. točka 4. KZRH u vezi članka 24. OKZRH kao najblažeg zakona za okrivljenika, pa da je time za isto nastupila relativna zastara 28.7.1998., ističe se da je za to djelo bila propisana kazna zatvora "najmanje 10 godina ili zatvora od 20 godina" što znači da je relativna zastara nastupila protekom vremena od 25 godina od počinjenja djela, dakle, 28.7.2008.

Suprotno navodima branitelja da iz presude Suda pravde EU u predmetu Gasparini broj C-467/04 od 28. rujna 2006. jasno proizlazi da je zastara kaznenog progona razlog za odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga i kod djela sa Popisa, valja reći da se predmetna odluka odnosi na primjenu načela *ne bis in idem* iz članka 54. Konvencije o primjeni Schengenskog sporazuma na presude ugovornih stranaka donesene u kaznenom postupku u kojem je okrivljenik pravomoćno oslobođen zbog nastupa zastare. Tim više što se u konkretnom slučaju nije niti radilo o kaznenom djelu s Popisa a niti Europski sud pravde nije ni jednom svojom presudom obvezao države članice na ocjenjivanje postojanja zastare kod djela sa Popisa.

Neosnovani su i navodi branitelja kojima se poziva na to da su sve države članice u svojim odlukama kao razlog za odbijanje predaje uzimale zastaru kaznenog progona, jer je 13 država članica u svom implementacijskom zakonodavstvu propisalo nastupanje zastare kaznenog progona prema domaćem pravu u slučaju kada postoji jurisdikcija za kazneni progon protiv tražene osobe te države kao fakultativni razlog za odbijanje predaje, a 15 država članica kao obligatorni razlog. Tim više što postupanja drugih država članica, kao i države izdavanja naloga, nisu niti Okvirnom odlukom niti ZPSKS-EU propisani kao uvjet reciprociteta za postupanje države izvršenja europskog uhidbenog naloga.

Osim toga napominje se da Vijeće nije prihvatilo prijedlog branitelja tražene osobe da preko VSRH postavi prethodno pitanje Europskom sudu pravde, ocjenjuje li se zastara kod predmetnog kaznenog djela prema odredbi članka 20. stavak 2. točka 7. i članka 10. ZPSKS-EU, jer vijeće niti ne nalazi spornim ispituje li se zastara kod djela sa Popisa, a kako je to prethodno detaljno obrazloženo. Također, treba navesti da postoji stroga dioba uloge Europskog suda pravde i nacionalnih sudova normativno propisano u članku 220. Ugovora o

Europskoj zajednici, na temelju kojeg je Europski sud pravde nadležan za interpretaciju prava Zajednice i Unije te, *a contrario*, najviši nacionalni sudovi za interpretaciju nacionalnog prava, što je konkretno ZPSKS-EU.

Zaključno, razmatrajući predmetni europski uhiđbeni nalog kao i dokumentaciju u spisu te navode zamjenice županijskog državnog odvjetnika i tražene osobe, vijeće je utvrdilo da su prigovori stranaka neosnovani i da ne postoje razlozi za odbijanje odnosno odgodu predaje tražene osobe J. P., slijedom čega je odlučilo odobriti njegovu predaju nadležnim tijelima Savezne Republike Njemačke.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom I. izreke rješenja.

U odnosu na točku II. izreke rješenja

Traženoj osobi J. P. rješenjem vijeća ovoga suda broj Kv-eun-1/14 od dana 03. siječnja 2014., na temelju članka 26. stavak 3. ZPSKS-EU u vezi članka 98. stavak 2. točka 1. i 7. ZKP/08 određene su mjere opreza zabrana napuštanja boravišta kojom se traženoj osobi J. P. nalaže zabrana napuštanja područja Grada Zagreba te privremeno oduzimanje putne isprave i osobne iskaznice i to putne isprave na ime tražene osobe: J. P., OIB:02627134674, sin S., rođen 17. svibnja 1945., državljanina RH, s prebivalištem u Zagrebu, Pantovčak 194/a, te osobne iskaznice broj 104963200, izdane od Policijske uprave zagrebačke, a istom mjerom je ujedno zabranjeno i izdavanje putne isprave traženoj osobi. Temeljem članka 98. stavak 1. ZKP/08 tražena osoba J. P. upozoren je da će mu se u slučaju nepridržavanja izrečenih mjera iste zamijeniti istražnim zatvorom.

Razmatrajući daljnju opstojnost primijenjenih mjera opreza protiv tražene osobe, po službenoj dužnosti, vijeće je utvrdilo da je protiv tražene osobe J. P. izdan europski uhiđbeni nalog od Generalnog saveznog tužitelja pri Saveznom sudu, Savezna Republika Njemačka, broj 3BJs 25/05-2(4) od 28. rujna 2005., radi vođenja kaznenog postupka zbog počinjenja kaznenog djela sudjelovanja u organizaciji ubojstva iz članka 27. i članka 211. Kaznenog zakona Savezne Republike Njemačke.

Uzimajući u obzir zakonsku odredbu iz članka 26. stavak 1. ZPSKS-EU prema kojoj tijekom postupka izvršenja europskog uhiđbenog naloga prema traženoj osobi moraju biti primijenjene mjere u skladu sa domaćim pravom koje će osigurati predaju, s ciljem izvršenja rješenja o predaji, kao i odredbu iz članka 26. stavak 3. ZPSKS-EU kojom je propisana mogućnost suda da umjesto istražnog zatvora primijeni neku od mjera opreza, ovo vijeće smatra da se u konkretnom slučaju cijeneći sve okolnosti ovog postupka izvršenja europskog uhiđbenog naloga (da je tražena osoba J. P. starije životne dobi od 68 godina, narušenog zdravstvenog stanja, državljanin Republike Hrvatske, da je za svoje prebivalište u RH vezan imovinskim i obiteljskim odnosima), svrha osiguranja predaje tražene osobe državi izdavanja odnosno izvršenja rješenja o predaji i nadalje može ostvariti primijenjenim mjerama opreza, pa je mjere opreza iz članka 98. stavak 2. točka 1. i 7. ZKP/08 valjalo produljiti i temeljem članka 98. stavak 1. ZKP/08 upozoriti traženu osobu da će se u slučaju nepridržavanja izrečenih mjera, iste zamijeniti istražnim zatvorom radi predaje.

Slijedom navedenog valjalo je riješiti kao pod točkom II. izreke ovog rješenja.

U odnosu na točku III. izreke rješenja

Na temelju odredbe iz članka 35. stavak 1. ZPSKS-EU rješenje o predaji izvršiti će Ministarstvo nadležno za unutarnje poslove, Ured S.I.Re.N.E., a koje će s nadležnim tijelima države izdavanja europskog uhidbenog naloga dogovoriti način, vrijeme i mjesto predaje, pa je stoga odlučeno kao pod III. izreke rješenja.

Slijedom svega navedenog valjalo je riješiti kao u izreci ovoga rješenja.

U Zagrebu 08. siječnja 2014.

Zapisničar

Predsjednik vijeća

Ivana Bujas v.r.

Ivan Turudić v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ovog rješenja stranke imaju pravo žalbe u roku od 3 (tri) dana od primitka pisanog opravka rješenja. Žalba se podnosi ovom sudu pisano, u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

- 1. Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, na broj KR-DO-**
- 2. Tražena osoba J. P. – istražni zatvor**
- 3. Branitelj tražene osobe, odvjetnik A. N. - pretinac**
- 4. Uprava Zatvora Zagreb**
- 5. Ministarstvo unutarnjih poslova, Ured S.I.Re.N.E, nakon pravomoćnosti**
- 6. U spis**

Za točnost opravka ovlaštena službenica
Milica Zebec